RECHTSPRAAK

Loonvordering toegewezen. Werknemer verricht met toestemming werkzaamheden vanuit Oekraïne. Werknemer is niet gesommeerd om terug te keren naar Nederland. Beroep op uitzondering van artikel 7:628 lid 1 BW faalt.

Feiten

Werknemer is per 1 februari 2026 in dienst getreden bij werkgeefster in de functie van Sales & Business Development Manager. Werknemer heeft vanaf de aanvang van het dienstverband zijn werkzaamheden vanuit Oekraïne verricht. Werkgeefster heeft vanaf 1 maart 2026 geen salaris meer betaald aan werknemer. Werkgeefster heeft op 1 juni 2026 kenbaar gemaakt vanwege haar financiële situatie niet langer in staat te zijn de bestaande salarisverplichtingen te dragen en voorgesteld de arbeidsovereenkomst te beëindigen. Werknemer heeft niet ingestemd met dit voorstel. Op 24 juni 2026 heeft werkgeefster bij het UWV een ontslagvergunning aangevraagd wegens bedrijfseconomische omstandigheden. Werknemer heeft zijn werkzaamheden met ingang van 14 juli 2026 opgeschort, vanwege het niet betalen van het salaris. Bij brief van 16 juli 2026 heeft het UWV onder meer aangegeven dat werkgeefster de aanvraag moet aanvullen. Werkgeefster heeft de aanvraag voor een ontslagvergunning inmiddels ingetrokken. Zij heeft werknemer geen loon betaald omdat hij zonder toestemming vanuit Oekraïne werkt en zijn werkzaamheden regelmatig niet verricht. Op grond van de arbeidsovereenkomst dient werknemer zijn werkzaamheden vanuit zijn woonadres of vanuit het kantoor te verrichten. Werkgeefster stelt zich op het standpunt dat werknemer niet heeft gevraagd of hij vanuit Oekraïne mocht gaan werken. Pas nadat partijen de arbeidsovereenkomst zijn aangegaan en werknemer zijn laptop niet in ontvangst had genomen bleek dat hij in Oekraïne zit, aldus werkgeefster. Werknemer betwist dit. Volgens hem was al voordat partijen de arbeidsovereenkomst hadden gesloten bij werkgeefster bekend dat hij in Oekraïne verbleef. Werknemer vordert, onder meer, salaris.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. Het spoedeisend belang is niet bestreden en is, gelet op de aard van de (loon)vordering, gegeven. Tijdens de mondelinge behandeling heeft werknemer aangegeven dat partijen op 12 januari 2026 over het verblijf in Oekraïne hebben gecorrespondeerd. Werknemer had aan werkgeefster kenbaar heeft gemaakt dat hij in Oekraïne verbleef en gevraagd of hij vanuit daar zijn werkzaamheden met zijn eigen laptop mocht verrichten. Dit was volgens werkgeefster mogelijk. Werkgeefster zou vervolgens hebben gevraagd of hij wel nog naar Nederland terug zou keren, waarop werknemer had

geantwoord dat dit de bedoeling was, aldus werknemer. Werkgeefster heeft, nadat zij er bekend mee was geworden dat werknemer in Oekraïne verbleef, op geen enkel moment aan hem kenbaar gemaakt dat hij naar Nederland moest terugkeren om vanuit Nederland te gaan werken, alleen dat hij zonder toestemming in Oekraïne verbleef. Ook heeft werkgeefster op geen enkel moment aan werknemer te kennen gegeven dat zij de loondoorbetaling zou stopzetten of opschorten omwille van zijn verblijf in Oekraïne. Op grond van het voorgaande is de kantonrechter van oordeel dat werknemer voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij met toestemming van werkgeefster zijn werkzaamheden, al dan niet tijdelijk, vanuit Oekraïne verricht. De kantonrechter is van oordeel dat, voor zover er al sprake is van de situatie dat werknemer zijn werkzaamheden (deels) niet heeft verricht, dit niet in redelijkheid voor zijn rekening dient te komen. Ook hier geldt dat werkgeefster werknemer op geen enkel moment gedurende het dienstverband heeft gesommeerd om terug te keren naar Nederland om zijn werkzaamheden te verrichten. Van omstandigheden die met zich brengen dat de uitoefening van het opschortingsrecht in het onderhavige geval in strijd komt met de eisen van redelijkheid en billijkheid, is de kantonrechter niet gebleken. Op grond van het voorgaande is de voorlopige conclusie gerechtvaardigd dat werkgeefster het salaris over de periode maart 2026 tot en met september 2026 aan werknemer verschuldigd is. Dat werkgeefster daar financieel niet toe in staat is, zoals zij zelf aangeeft, maakt die conclusie niet anders. De gevorderde wettelijke verhoging wordt niet gematigd en naast de wettelijke rente toegewezen. Werkgeefster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 03-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:12032
Zaaknummer: 12331947 \ CV EXPL 26-4075
Rechters: J. de Schreurs-van Langemheen
Advocaten: H. Akbaba en F.H.I. Hundscheid
Wetsartikelen: 6:261 BW en 7:628 BW